

LIBRIS

We know
books

„Superb imaginată... Reeve este un autor minunat.”
The Times

„Ultima confruntare, care aduce la oală toate firele intrigii și toate personajele principale, taie răsuflarea. Finalul deschis cere o continuare imediată.”
School Library Journal

„Excelent scris, fără nimic plictisitor.”
The Independent

„Dacă n-ați mai citit până acum un roman de Philip Reeve, vă așteaptă un răsfăț. Narațiunea este desăvârșită, iar limbajul e plin de imaginație și ireverențios.”
Waterstone's Books Quarterly

„O fantezie minunată... Reeve a reușit să unească imensitatea imaginației sale cu un fir narativ pe deplin convingător.”
Anthony Horowitz

„Inteligent, amuzant și înțelept.”
Literary Review

„Excelent scrisă, în ritm captivant, presărată cu personaje excentrice și invenții bizare... iată o carte ce-i va încânta cu certitudine pe fanii lui Reeve și va atrage și pe alții.”
Publishers Weekly

„Seria lui Reeve rămâne un reper al imaginației vizionare.”
School Library Journal

PHILIP
REEVE

Dispozitive mortale

Cartea a treia din
„Cronicile orașelor flămânde“

Traducere din limba engleză
de Liviu Szőke

PALADIN

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI	7
Capitolul 1	
Cel adormit se trezește	9
Capitolul 2	
La Anchorage-din-Vinland	14
Capitolul	
Nava-melc <i>Autolycus</i>	25
Capitolul 4	
Legenda cărții de tinichea	34
Capitolul 5	
Vești de pe mare	48
Capitolul 6	
Noi construim o lume nouă	53
Capitolul 7	
Ea pleacă de acasă	62
Capitolul 8	
Răpită	74
Capitolul 9	
Mesajul	80
Capitolul 10	
Capcana părinților	88

Capitolul 11	
Patru împotriva Grimsby	95
Capitolul 12	
Afaceri în larg	99
Capitolul 13	
Dr. Zero.....	110
Capitolul 14	
Vândută!	119
Capitolul 15	
Copiii adâncurilor	136
Capitolul 16	
Avea perle în loc de ochi	143
Capitolul 17	
Capela	151
Capitolul 18	
Naglfar	157
Capitolul 19	
Cununa de nuntă	174
PARTEA A DOUA	1777
Capitolul 20	
O viață pe talazul oceanului	179
Capitolul 21	
Zborul pescărușului.....	191
Capitolul 22	
Crimă în cerul 9	201
Capitolul 23	
Strălucit, mai strălucitor, Brighton!	216

Capitolul 24	
<i>Requiem Vortex</i>	229
Capitolul 25	
Pipernița	233
Capitolul 26	
În așteptarea lunii.....	240
Capitolul 27	
Seiful nesigur	253
Capitolul 28	
Atacul aerian	266
Capitolul 29	
Băiatul neexplodat	280
Capitolul 30	
Captivi ai furtunii verzi.....	294
Capitolul 31	
Clipa trandafirului	299
Capitolul 32	
Zborul rostogolirii arctice	307
Capitolul 33	
Plecări.....	315
Capitolul 34	
Ce-am găsit al meu să fie	323
Capitolul 35	
Naufragiați pe cer	327
Capitolul 36	
Întâlniri ciudate	336

CEL ADORMIT SE TREZEȘTE

La început, n-a fost nimic. Apoi, a apărut o scânteie; un sfârâit care a stârnit fragmente zdrențuite de vis și amintiri disperate. Iar după aceea, cu un pârâit, un vuiet, un curent alb-albăstrui, i-a străbătut tot corpul, năvălind pe coridoarele uscate ale creierului său așa cum se năpustește fluxul într-o grotă marină. Trupul i s-a arcuit de-atâta încordare, încât, preț de o clipă, a rămas în contact cu solul doar pe călcâie și pe partea din spate a țestei blindate. A țipat și s-a trezit într-o ploaie cu scântei de electricitate statică, copleșit de o senzație de prăbușire.

Își amintea că murise. Își amintea chipul brăzdat de cicatrici al unei fete care îl privea insistent în vreme ce el zăcea pe spate, întins în iarba udă. Fata era cineva important, cineva de care lui îi păsa mai mult decât ar fi trebui să-i pese unui Stalker de cineva, și ar fi vrut să-i spună ceva acelei fete, însă nu reușise. Acum, nu-i mai rămăsese decât imaginea remanentă a chipului ei distrus.

Cum o chema? Gura lui își amintea...

- H...
- Trăiește! rosti un glas.
- HES...
- Din nou, te rog! Repede!
- Se încarcă...
- HESTER...
- Păstrați distanța!

Apoi, un alt șfichi de electricitate împrăstie și ultimele fragmente de amintiri, și tot ce mai știa era că el este Stalkerul Shrike. Unul dintre ochi începu să-i funcționeze din nou. Zări siluete neclare care se mișcau printr-o furtună înghețată de interferențe și le urmări până ce se materializară încet în chipuri umane, conturate de lumina lanternelor pe fundalul cerului plin de nori iuți, conturați de lună. Ploua constant. Născuți-o-Singură-Dată, care purtau ochelari de protecție, uniforme și pelerine din plastic, se adunaseră în jurul mormântului lui deschis. Unii aveau lanterne cu becuri cu halogen; alții aveau grijă de mașinării cu șiruri de valve luminoase și cadrane lucitoare, din care ieșeau cabluri ce-i pătrundeau în trup. Simțea că-i fusese scoasă calota craniană din oțel, iar acum partea superioară a țesutei era deschisă și creierul de Stalker era expus.

— Domnule Shrike? Mă auzi?

O femeie foarte tânără îl privea de deasupra. Avu o amintire vagă, chinuitoare, cu o fată, și se întrebă dacă putea fi chiar ea. Dar nu: chipul din visele lui părea stâlcit, iar cel de acum era perfect; un chip oriental, cu pomeți înalți, ten deschis la culoare și ochi întunecați încadrați de ochelari grei și negri. Părul scurt al fetei fusese vopsit verde. Pe sub pelerina transparentă purta o uniformă neagră, pe al cărei guler înalt și negru erau cusute cu fir de argint țeste înaripate.

Fata puse o mână pe pieptul lui din metal corodat și spuse:

— Nu-ți fie teamă, domnule Shrike! Îmi dau seama că trebuie să fii derutat. Ai fost mort mai bine de optsprezece ani.

— MORT, zise el.

Tânăra zâmbi. Avea dinți albi și strâmbi, un pic prea mari pentru gura ei mică.

— Poate că „adormit” ar fi un cuvânt mai potrivit. Bătrânii Stalkerilor nu mor niciodată cu adevărat, domnule Shrike...

Se auzi un hureit, prea ritmic pentru a fi un fulger. Pulsații de lumină portocalie licăreau în nori și scoteau când și când la iveală colții de stâncă ce se înălțau amenințător deasupra locului de odihnă al lui Shrike. Câțiva soldați aruncară priviri neliniștite în sus. Unul zise:

— Tunuri-probos. Au trecut de fortărețele din mlaștină. Suburbiile lor amfibii vor sosi aici în cel mult o oră.

Femeia aruncă o privire peste umăr și spuse:

— Mulțumesc, căpitane!

Apoi își îndreptă din nou atenția către Shrike și mâinile ei lucrară cu iuțeală în interiorul craniului său.

— Ai suferit daune grave și te-ai dezactivat, însă te vom repara. Eu sunt doctorița Oenone Zero, din Echipele de Înviere.

— NU-MI AMINTESC NIMIC, spuse Shrike.

— Ți-a fost afectată memoria, replică femeia. Nu ți-o pot restabili. Îmi pare rău!

În el înfloriră furia și un soi de panică. Simțea că femeia aceasta îi furase ceva, deși nu mai știa ce anume. Încercă să-și dezgolească ghearele, dar nu se putu mișca. Ar fi putut la fel de bine să fie un ochi care zăcea pe solul umed.

— Nu-ți face griji, continuă Zero. Trecutul tău nu-i important. Acum vei lucra pentru Furtuna Verde. Curând, vei căpăta noi amintiri.

Pe cerul din spatele chipului ei zâmbitor ceva explodă în dăre silențioase de lumină roșie și galbenă. Unul dintre soldați strigă:

— Vin! Divizia generalului Naga contraatacă cu Tumblere, dar asta n-o să-i țină prea mult în loc...

Doctorița Zero încuviință și se cățăără afară din mormânt, curățându-și noroiul de pe mâini.

— Trebuie să-l mutăm numaidecât de aici pe domnul Shrike, spuse femeia și privi în jos, către el, cu un zâmbet pe buze. Nu-ți face griji, domnule Shrike. Ne așteaptă o

aeronavă. Te ducem la Atelierul central al Stalkerilor din Batmunkh Tsaka. Te vom repune pe picioare cât ai clipi...

Tânăra păși într-o parte ca să lase să treacă două siluete mătăhăloase. Erau Stalkerii; pe armurile lor era gravat un simbol – un fulger verde pe care Shrike nu-l recunoștea. Aveau chipuri din oțel la fel de imobile ca o lamă de cazma, complet lipsite de trăsături, în afară de niște fante înguste pe post de ochi din care se zărea o strălucire verde atunci când îl smulseră pe Shrike din pământ și-l întinseră pe o targă. Bărbații cu mașinării se grăbeau pe lângă ei în vreme ce Stalkerii tăcuți îl cărară de-a lungul căii ferate spre un caravanserai aerian blindat, de unde navele se ridicau una după alta pe cerul ploios. Doctorița Zero alergia în față, strigând:

— Repede! Repede! Aveți grijă! E un antic.

Drumul deveni mai abrupt, iar Shrike pricepu motivul pentru care se grăbea femeia și înțelese neliniștea oamenilor ei. Printre deschizăturile din stânci, zări, lucind în lumina focurilor de armă neconținute, o întindere enormă de apă. Deasupra ei și mult mai departe, unde se vedea uscatul neted învăluit în întuneric, se mișcau forme uriase. În lumina aeronavelor scânteietoare care împestrițau cerul și în străfulgerările palide aruncate de parașutele care coborau lent, le putu vedea șenilele blindate, fălcile gigantice și nenumărate niveluri de fortărețe blindate în fier și amplasamente pentru tunuri.

Orașe cu Tracțiune. O întreagă armată alcătuită din ele își măcina drumul peste mlaștini. Vederea lor îi trezi lui Shrike amintiri vagi. Își aducea aminte de asemenea orașe. Sau cel puțin își aducea aminte ideea lor. Însă dacă se aflase sau nu vreodată la bordul unuia dintre ele și ce anume făcuse acolo, asta nu-și mai amintea.

Pe măsură ce salvatorii săi se repezeau către aeronavele rămase în așteptare, el zări, doar pentru o fracțiune

de secundă, chipul distrus al unei fete ce îl privea încrezătoare și aștepta ceva ce-i promisese el.

Dar cine era ea și ce căuta fața ei în mintea lui, ei bine, asta nu-și mai amintea.

LA ANCHORAGE-DIN-VINLAND

Câteva luni mai târziu și la o jumătate de lume distanță, Wren Natsworthy stătea întinsă în pat și urmărea cum o rază de lună se mișca încetișor pe tavanul camerei. Era trecut de miezul nopții și nu se mai auzea nimic altceva în afară de zgomotele scoase de propriu-i trup și de scârțâiturile ușoare și sporadice ale casei bătrâne sub care solul se tasa. Fata se îndoia că în lumea asta mai există vreun loc la fel de liniștit ca al ei: Anchorage-din-Vinland, un oraș de gheață dărăpănat, săpat în țărmul stâncos din sudul unei insule necunoscute de pe un lac uitat de lume, într-un colțișor pierdut al Continentului Mort.

Însă oricât de liniște era, nu putea să doarmă. Se răsuci pe o parte, în căutarea unei poziții mai bune, iar cearșafurile fierbinți se înfășurară în jurul ei. Se certase din nou cu mama la cină. Fusese una dintre ciondănelile acelea care porneau de la o neînțelegere mărunță (legată acum de faptul că Wren voia să iasă afară cu Tildy Smew și băieții Sastrugi în loc să spele vasele) și care se transformase rapid într-o luptă teribilă, cu lacrimi, acuzații și ranchiune mai vechi scoase la iveală și aruncate de la una la alta precum grenadele de mână, în timp ce bietul tata stătea pe margine, rostind neajutorat: „Wren, liniștește-te!” și „Hester, te rog!”.

Wren pierduse până la urmă, bineînțeles. Spălase vasele, apoi plecase la culcare, tropăind cât putea de tare. De atunci, creierul ei muncise din greu, scornind comentarii

dureroase pe care ar fi vrut să le rostească mai devreme. Mama habar n-avea cum e să ai cincisprezece ani. Mama era atât de urâtă, încât probabil că atunci când fusese mică n-avusese niciun prieten, în niciun caz prieteni ca Nate Sastrugi, pe care-l plăceau toate fetele din Anchorage și care-i spusese lui Tildy că-i place foarte mult de Wren. De bună seama că pe mama n-o plăcuse niciun băiat vreodată, în afară de tata, firește – iar ce văzuse tata la ea rămânea, în opinia lui Wren, unul dintre Marile Misterele Nerezolvate ale Vinlandului.

Se răsuci din nou și încercă să nu se mai gândească la asta, dar până la urmă renunță și se ridică din pat. Poate că o plimbare avea să-i limpezească mintea. Iar dacă părinții ei aveau să se trezească, să descopere că plecase și să-și facă griji că se înecase sau că-și luase tălpășița de tot, ei bine, asta avea să fie învățătură de minte pentru mama, ca să n-o mai trateze ca pe un copil, nu-i așa? Își îmbrăcă hainele, apoi își puse ciorapii și ghetetele și se strecură la parter, învăluită de liniștea casei.

Mama și tata aleseseră pentru ei casa asta în urmă cu șaisprezece ani, pe când Anchorage doar ce se târâse în sus pe țărm, iar Wren nu era decât un ghemotoc mic de carne plutind în uterul mamei. Era o istorie de familie; o poveste care se spunea înainte de culcare, pe care Wren și-o aducea aminte de când era mică. Freya Rasmussen le spusese părinților ei că pot ocupa una dintre casele goale din partea de sus a orașului. O aleseseră pe asta, vila unui negustor de pe o stradă numită Dog Star Court, cu vedere la aerodoc. O casă bună, confortabilă și bine clădită, cu podele acoperite cu gresie, conducte de încălzire din ceramică și pereți îmbrăcați în lambriuri de lemn și bronz. De-a lungul anilor, mama și tata o umpluseră cu mobile găsite prin celelalte case goale din vecinătate și o împodobiseră cu tablouri și tapiserii, cu rămășițe aduse de apă la mal și cu o parte